

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Ul. Ivana Gundulića 27
21000 Split

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Općinski sud u Splitu po sutkinji tog suda Branki Šolić u pravnoj stvari tužitelja Željka Krivića iz Splita, Valpovačka 1, OIB 05943875943, zastupan po punomoćniku Igoru Kalebiću u Splitu, Kvaternikova 31 protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, zastupan po punomoćniku Kruni Peronji, odvjetniku u Splitu radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon provedene javne i usmene glavne rasprave zaključene dana 08.lipnja 2026. u nazočnosti punomoćnika tužitelja i zamjenice punomoćnika tuženika, na ročištu za objavu dana 10.lipnja 2026.

p r e s u d i o j e

1. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštена ugovorna odredba Ugovora o kreditu kreditna partija broj 9011728343 od 27.07.2006., zaključenog između tužitelja i tuženika u dijelu u kojem je u članku 1. ugovoreno kako se odobrava i stavlja na raspolaganje kredit u kunskoj protuvrijednosti 30.550,00 CHF obračunato prema srednjem tečaju za CHF tuženika važećem na dan korištenja kredita, u članku 6. u dijelu u kojem je ugovoreno kako se korisnik kredita mjesečne anuitete obvezuje plaćati uz valutnu klauzulu prema srednjem tečaju tuženika za CHF na dan plaćanja, odnosno sve ostale odredbe koje se pozivaju na valutnu klauzulu.

2. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka nepoštена ugovorna odredba, članka 11. točka 11.3. Ugovora o kreditu kreditna partija broj 9011728343 od 27.07.2006., zaključenog između tužitelja i tuženika kojim je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,50 % od iznosa kredita.

3. Dužan je tuženik u roku 15 dana isplatiti tužitelju iznos od 3.083,36 €, sve uvećano za zakonske zatezne kamate koje od svakog pojedinog više plaćenog iznosa teku od tuženikovog stjecanja svakog pojedinog iznosa do isplate po stopi koja je određena čl. 1. Uredbe o visini stope zakonske zatezne kamate koja na svaki pojedini mjesečni iznos teče od dospijeca do 31.12.2007., od 01.01.2008. tekući do 31. srpnja 2015. na navedene iznose teče po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 01. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 01. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je

Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od datuma i na iznose kako slijedi:

od datuma:	na iznos:
- 28.07.2006.	280,18 €
- 31.08.2006.	2,17 €
- 30.09.2006.	2,30 €
- 31.10.2006.	7,10 €
- 31.12.2006.	0,59 €
- 31.03.2008.	1,13 €
- 30.11.2008.	10,16 €
- 31.12.2008.	19,09 €
- 31.01.2009.	21,34 €
- 28.02.2009.	31,68 €
- 31.03.2009.	19,27 €
- 30.04.2009.	17,48 €
- 31.05.2009.	14,37 €
- 30.06.2009.	16,84 €
- 31.07.2009.	12,87 €
- 31.08.2009.	16,44 €
- 30.09.2009.	13,72 €
- 31.10.2009.	13,22 €
- 30.11.2009.	16,22 €
- 31.12.2009.	20,96 €
- 31.01.2010.	26,19 €
- 28.02.2010.	24,37 €
- 31.03.2010.	31,97 €
- 30.04.2010.	35,71 €
- 31.05.2010.	44,99 €
- 30.06.2010.	54,23 €
- 31.07.2010.	43,13 €
- 31.08.2010.	59,75 €
- 30.09.2010.	59,03 €
- 31.10.2010.	60,53 €
- 30.11.2010.	71,76 €
- 31.12.2010.	90,17 €
- 31.01.2011.	74,48 €
- 28.02.2011.	78,42 €
- 31.03.2011.	70,04 €
- 30.04.2011.	83,24 €
- 31.05.2011.	103,03 €
- 30.06.2011.	118,46 €
- 31.07.2011.	107,50 €
- 31.08.2011.	98,82 €
- 30.09.2011.	103,11 €
- 31.10.2011.	99,66 €
- 30.11.2011.	108,16 €
- 31.12.2011.	113,34 €
- 31.01.2012.	114,14 €
- 29.02.2012.	111,18 €

- 31.03.2012.	113,18 €
- 30.04.2012.	115,74 €
- 31.05.2012.	112,39 €
- 30.06.2012.	112,11 €
- 31.07.2012.	107,40 €.

4. Dužan je tuženik u roku od 15 dana isplatiti tužitelju iznos od 2.100,00 EUR na ime troškova parničnog postupka uvećano za zakonske zatezne kamate koje na ovaj iznos teku od presuđenja do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena.

Obrazloženje

1.1. Dana 07. lipnja 2023. pred ovim sudom zaprimljena je tužba Željka Krivića protiv PBZ d.d., Zagreb radi utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi ugovora o kreditu zaključenim dana 27. srpnja 2006. između tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika, a kojim ugovornim odredbama je ugovorena valutna klauzula prema srednjem tečaju tuženika za CHF na dan plaćanja kao i ugovorne odredbe kojom je ugovorena naknada za plaćanje naknade za obradu kredita. Smatra da su navedene odredbe nepoštene time i ništetne budući je njihovim ugovaranjem došlo do znatne neravnoteže na štetu tužitelja kao potrošača. Ujedno se poziva na pravomoćno utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF iz sudskog postupka kolektivne zaštite interesa potrošača (presuda Visokog trgovačkog suda RH broj PŽ-6632/2017).

1.2. Nakon provedenog vještačenja uredio je novčani tužbeni zahtjev potražujući iznos od 3.083,36 EUR na ime pretplaćenih anuiteta po osnovi ugovorene valutne klauzule te naknade za obradu kredita.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovu i visinu tužbenog zahtjeva u cijelosti. Smatra da ugovorna odredba o valutnoj klauzuli nije nepoštena i ništetna budući je uredno dozvoljena i predviđena čl. 22. Zakona o obveznim odnosima, kako u vrijeme ugovaranja, tako i danas. Pored toga, predmetni Ugovor o kreditu potvrđen je (solemniziran) po javnom bilježniku te kao takav ima snagu javnobilježničkog akta. Dakle, strankama je prilikom sklapanja isti ugovor pročitao, protumačen te su iste upozorene na posljedice sklapanja istog, nakon čega su se iste ipak odlučile na njegovo sklapanje, zbog čega se ima smatrati da je tužitelj sve svoje eventualne nedoumice otklonio već prilikom sklapanja samog ugovora. Ono što tuženik smatra posebno spornim jest činjenica da je predmetni ugovor o kreditu u cijelosti prestao isplatom i zatvaranjem kredita 11.04.2014 i to više od 8 godina prije podnošenja tužbe te prije stupanja na snagu Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o potrošačkom kreditiranju (ZID ZPK/15) dana 30. rujna 2015.g. Ciljnim tumačenjem odredbe čl. 19.a st. 3. navedenog zakona kojom su izrijekom isključeni svi korisnici CHF kredita koji su svoje kredite već isplatili, tuženik smatra da je očito i sam zakonodavac smatrao da korisnici CHF kredita koji su svoje kredite već isplatili nisu pretrpjeli štetu, te da između ugovornih strana, banaka i potrošača nije postojala znatnija neravnoteža na strani potonjih, zbog čega nije bilo potrebno da im pruži pravnu zaštitu. Nadalje, tuženik smatra da je tužitelj prekludiran u isticanju ništetnosti budući je ugovor o kreditu br.

9012582988 od 11.06.2007.g. u cijelosti ispunjen od strane obje ugovorne strane, a uzrok ništetnosti bi bila zabrana manjeg značenja. Pritom treba imati na umu da zabrana manjeg značenja, sukladno tumačenju Vrhovnog suda. Istaknuo je prigovor zastare potraživanja za sve anuitete dospjele do 04.travnja 2009. , svakako i zbog razloga što je tužba za zaštitu kolektivnih interesa u predmetu P-1401/2012 podnijeta dana 04.travnja 2012. kad je već protekao petogodišnji zastarni rok za dospjele anuitete.

3.1.U dokaznom postupku sud je pregledao priloženu dokumentaciju i to ugovor o kreditu broj 9011728343 od 27.srpnja 2006. sa otplatnim planom, Plan otplate kredita partija 9011728343, pregled uplata po kreditu na dan 15.07.2019., knjigovodstvena kartica od 15.07.2019. Provedeno je financijsko vještačenje po stalnoj sudskoj vještakinji Ines Lozić koja je izradila nalaz i mišljenje, travanj 2026. te je saslušan tužitelj.

3.2.Nakon ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka, u skladu s člankom 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22,114/22, 155/23; dalje: ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

4.Predmet spora jest zahtjev za utvrđenjem ništetnosti ugovorne odredbe ugovora o kreditu o valutnoj klauzuli u CHF i ugovorne odredbe o tzv.ulaznoj naknadi (naknada za obradu kredita) te pridruženi kondicijski zahtjev za isplatu iznosa od 3.083,36 EUR sa pripadajućim kamatama po osnovi razlike između obračunatih i plaćenih mjesečnih anuiteta zaračunatih po nezakonito ugovorenoj valutnoj klauzuli u valuti CHF te nezakonito ugovorene ulazne naknade.

5. Sporno u postupku je utvrditi jesu li ugovorne odredbe o valutnoj klauzuli u CHF i tzv. ulaznoj naknadi ništetne, odnosno posljedično tome je li osnovano novčano potraživanje tužitelja s osnove razlike zbog promjene tečaja CHF i povrata isplaćene naknade.

6. S obzirom na razdoblje obuhvaćeno u ovoj parnici (Ugovor je zaključen 27.srpnja 2006.) za ocjenu valjanosti ovdje spornih ugovornih odredbi mjerodavan je Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03 dalje: ZZP/03). Za odluku o zahtjevu za povrat stečenog bez pravne osnove mjerodavne su odredbe Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, ZOO).

7.Čitanjem ugovora o kreditu od 27.srpnja 2006. broj 9011728343 zaključenim između tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita proizlazi

- da se banka obvezala korisniku kredita staviti na raspolaganje iznos u kunama koji odgovara protuvrijednosti od 30.550,00 CHF po srednjem tečaju za CHF liste banke na dan korištenja kredita (članak 1.)
- da je kredit odobren za kupnju vozila (članak 2.)
- da je ugovorena otplata kredita kroz 72 mjeseca kroz jednake mjesečne anuitete plative u kunsjoj protivvrijednosti po srednjem tečaju za CHF tečajne liste banke na dan plaćanja (članak 6.)

8. Saslušan kao parnična stranka tužitelj je iskazao da je predmetni kredit podigao kod tuženika na kojeg ga je uputila auto kuća. Dali su mu prijedlog kredita u švicarcima te druge alternative nije bilo. To je jedino što mu je bilo ponuđeno, ugovor je potpisao na već unaprijed pripremljenom tekstu, nije postojala mogućnost izmjene niti jedne ugovorne odredbe, već je sklapanje ugovora bilo po principu uzmi ili ostavi. Nije razumio ekonomski značaj ugovaranja kredita u švicarcima, to je osvijestio tek kad su rate kredita počele rapidno rasti do te mjere da mu je i egzistencija bila ugrožena. Ugovor nije pročitao s tim da je pojasnio da su mu jedine bitne stvari vezane uz kredit bile visine anuiteta i kamatna stopa o kojima je bio upoznat. Na koncu je ipak uspio otplatiti kredit. Naglasio je da u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije imao nikakav obrt niti trgovačko društvo, već je bio zaposlen u brodogradilištu. Također, prilikom zaključenja ugovora platio je sve troškove i naknade vezane uz predmetni kredit.

9. Dakle, iz navedenih utvrđenja jasno proizlazi da se u konkretnom slučaju radi o kreditu kao potrošačkom ugovoru. Stoga je u nastavku potrebno raspraviti jesu li utužene ugovorne odredbe ništetne ili ne.

10. Odredbom članka 502.c. ZPP propisano je da se fizičke i pravne osobe mogu u posebnim parnicama za naknadu štete pozvati na pravno utvrđenje iz presude kojom će biti prihvaćeni zahtjevi iz tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti. U tom će slučaju sud biti vezan za ta utvrđenja u parnici u kojoj će se ta osoba na njih pozvati.

11. U navedenoj odredbi čl. 502.c ZPP-a riječ je o specifičnom proširenju subjektivnih granica pravomoćnosti presuda kojima se prihvaćaju zahtjevi za zaštitu kolektivnih interesa i prava – samo ako pojedini zahtjevi za zaštitu budu prihvaćeni i samo u korist fizičkih i pravnih osoba čije interese i prava tužitelj (posredno, tražeći apstraktnu pravnu zaštitu) štiti. Proširenje subjektivnih granica pravomoćnosti ovisilo bi, dakle, o tome je li presuda povoljna ili nepovoljna za tuženika (*secundum eventum litis*). Pojedine fizičke i pravne osobe moći će se pozivati u svojim parnicama u prvom redu na utvrđenja da su određenim postupanjem, uključujući i propuštanjem tuženika, povrijeđeni ili ugroženi zakonom zaštićeni kolektivni interesi i prava osoba koje je tužitelj ovlašten štiti, dakle na odluke kojima će biti prihvaćen zahtjev za utvrđenje povrede ili ugrožavanja; one će se moći pozivati i na presude kojima će biti prihvaćeni zahtjevi za izricanje odgovarajućih zabrana odnosno naloga na pozitivne činidbe – onda kad bi se te zabrane ili nalozi sadržajno podudarali s onim što bi oni htjeli zaštititi. Nadalje, kad se u Zakonu govori o naknadi štete; misli se na kompenzacijski zahtjev koji postavlja potrošač prema trgovcu, u ovom slučaju klijent prema banci. Taj kompenzacijski zahtjev obuhvaća sve oblike kompenzacije, ne samo štetu u uskom smislu riječi. Naime, u potrošačko-pravnoj terminologiji povrijeđeni potrošač redovito ima prema trgovcu neki odštetni zahtjev u užem smislu te riječi. Međutim, nezamislivo je da bi sud u konkretnoj parnici bio vezan utvrđenjem iz kolektivne presude u dijelu naknade štete, a kad se traži vraćanje preplaćenoga da bi vrijedilo drugo pravno shvaćanje, o istom pitanju. Stoga termin naknade štete iz odredbe 502.c ZPP-a treba tumačiti u teleološkom smislu tj. u smislu, duhu i cilju te odredbe. Uostalom, presuda iz kolektivne parnice, uza sve svoje posebnosti, djeluje na druge sporove, i druge sudove, ponajprije snagom uvjerljivosti i obrazloženosti svojih stajališta.

12. Presudom i rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 4. srpnja 2013. presuđeno je, pored ostaloga, da je tuženik u razdoblju od 01. 01. 2004. do 31. 12. 2008., povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena valutna klauzula uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora tuženik kao trgovac nije potrošače u cijelosti informirao o svim bitnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/03) u razdoblju od 1. siječnja 2004. do 6. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 7. kolovoza 2007. do 31. prosinca 2008. protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09; dalje: ZZP) i to člancima 96. i 97. ZZP te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima, a koja povreda traje i nadalje.

13. Pitanje ništetnosti odredaba o valutnoj klauzuli se pravomoćno okončalo u predmetu poslovni broj Pž-6632/17 na način da je utvrđeno kako su tuženik (i ostale banke) povrijedili kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica švicarski franak, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana.

14. Članak 118. ZZP određuje da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. stavka 1. toga Zakona u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača iz članka 106. stavka 1. toga Zakona obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete koja mu je uzrokovana postupanjem tuženika.

15. Dakle, ovaj sud obvezuje gore spomenute presude pa se ispravno tužitelj pozvao na naprijed navedene presude u tzv. "Parnici Potrošač", a sud je u sporovima individualnih potrošača protiv banaka koje su obuhvaćene navedenim presudama vezan za utvrđenja u gore navedenoj parnici.

16. Stoga ovaj sud smatra da su ništetne utužene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu koje se odnose na vezanje uz valutu švicarski franak smatrajući da je došlo do znatne neravnoteži u pravima i obvezama između stranaka, i to na štetu tužitelja radi čega ih utvrđuje ništetnim.

17. Vezano za tuženikov prigovor prekluzije u smislu odredbe članka 326. ZOO-a, valja kazati kako tuženik pogrešno smatra da bi se u konkretnom predmetu radilo o zabrani manjeg značaja, zbog čega se, s obzirom da je ugovor u potpunosti ispunjen, ništetnost ne može isticati. Naime, zaštita potrošača javni je interes zaštićen Zakonom

o zaštiti potrošača, ali i drugim zakonima, zbog čega se povreda interesa i prava potrošača zaštićena tim zakonima ne mogu smatrati povredom manjeg značaja.

18. Odredbom članka 323. ZOO-a propisane su posljedice ništetnosti te je određeno da u slučaju ništetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Tužitelj, temeljem izvršenih isplata s osnove vezane za promjenjivost valute CHF koja je odredba Ugovora u ovom postupku utvrđena ništetnim potražuje povrat stečenog bez osnove (članak 1111., odnosno 1115. ZOO).

19. Vezano uz visinu tužbenog zahtjeva sud je izvršio uvid u cjelokupnu dokumentaciju u spisu te je pročitao nalaz i mišljenje sudskog vještaka za financije Ines Lozić.

20. U nalazu i mišljenju stalni sudski vještak Ines Lozić utvrdila je da je zbog primjene valutne klauzule od strane banke za vrijeme otplate kredita korisnik kredita platio banci kreditoru iznos od 2.621,69 EUR više nego bi bio platio da valutna klauzula nije primjenjivana odnosno da je primijenjen tečaj na dan isplate kredita. Utvrđuje da su pozitivne tečajne razlike iznosile 2.803,18 EUR, a negativne (kada je tužitelj plaćao manje) 181,49 EUR. Utvrđuje da je naknada za obradu kredita naplaćena u iznosu od 280,18 EUR.

25. Nakon izrađenog nalaza i mišljenja tužitelj je uredio tužbeni zahtjev prema nalazu i mišljenju, ali ne valorizirajući negativne tečajne razlike koje je vještak uzeo u obzir smatrajući da nema zakonskog uporišta za primjenu i uvažavanje tog iznosa.

26. U odnosu na tzv. negativne razlike tuženik predlaže da se iste uzmu u obzir kao iznos koji bi pripadao tuženiku jer u određenom razdoblju kada je tečaj valute CHF bio niži, tužitelj je platio manje nego što bi trebao ako se primijeni tečaj vazeći na dan kredita (kao kod utvrđenja pozitivnih tečajnih razlika). Međutim, za istaći je da bi sud mogao odlučivati o zahtjevu tuženika potrebno je da isti pravodobno procesno formalizirao zahtjev bilo u vidu prigovora radi prijetoja ili u vidu protutužbe. Tuženik je u odgovoru na tužbu samo naveo da ističe prigovor radi prijetoja za negativne tečajne razlike u iznosu koji će biti utvrđen vještačenjem, a koji prigovor nije po provedenom vještačenju jasno određen i istaknut, a u nedostatku čega sud ne može odlučivati osnovanosti takvog prijedloga.

27. Slijedom navedenog utvrđeno je da je ugovorna odredbe konkretnog ugovora o kreditu nepoštena i ništetna slijedom čega tužitelja pripada pravo tražiti povrat iznosa od 2.803,18 EUR na ime preplaćenih anuiteta po osnovi valutne klauzule, pa je valjalo prihvatiti tužbeni zahtjev radi utvrđenja ništetnosti i isplate, kako je određeno u točki I. i III. izreke presude.

28. U odnosu na istaknuti prigovor zastare od strane tuženika ističe se da je Vrhovni sud Republike Hrvatske je 1. ožujka 2022. objavio objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovorenih odredbi u CHF, u kojem pravnom shvaćanju je zaključeno da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do

prekida zastare, a zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe.

29. Pozivajući se na gore navedeno shvaćanje te imajući u vidu da je drugostupanjska presuda u pogledu ništetne odredbe o valutnoj klauzuli postala pravomoćna 14. lipnja 2018., kao i to da je zastarni rok po stjecanju bez osnove pet (5) godina, dok je tužba u ovom predmetu podnesena 07. lipnja 2023. to je jasno da nije nastupila zastara tužiteljevog potraživanja pretplaćenih iznosa s osnova valutne klauzule, radi čega je tuženikov prigovor zastare neosnovan.

30. U odnosu na zahtjev radi utvrđenja ništetnosti odredbe o tzv. ulaznoj naknadi i povratu za istaći je sljedeće.

31. Člankom 11.3. ugovoreno je da se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 1,50% iznos kredita.

32. U nalazu i mišljenju vještakinja Lozić utvrdila je da je na ime ove naknade tužitelj uplatio iznos od 280,18 EUR. Dakle, iz navedenog proizlazi da je tužitelj po kreditu iz 2006. tuženoj isplatio dana ulaznu naknadu u iznosu od 280,18 EUR.

33. Iako je sporna odredba ugovora o ulaznoj naknadi jasno i razumljivo sastavljena, i pored toga ta odredba ne omogućava tužitelju da precizno procijeni ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega pa se stoga radi o odredbi koja nije transparentna u smislu čl. 99. ZZP. Provođenjem testa transparentnosti ispravlja se neravnoteža ugovornih stranaka nastala neinformiranošću potrošača, dok se provođenjem testa poštenosti ispravlja neravnoteža koja je uzrokovana podređenošću potrošača koji pristaje na unaprijed sastavljene ugovorne odredbe. Pritom je prije svega odlučno ocijeniti bi li tuženik, pod uvjetom da je na pošten i pravedan način pregovarao s tužiteljem, mogao razumno očekivati da bi tužitelj prihvatio takvu ugovornu odredbu o ulaznoj naknadi. U okviru ocjene poštenosti, potrebno je ispitati moguće nepoštovanje načela savjesnosti i poštenja i postojanje eventualne značajne neravnoteže na štetu potrošača. Prilikom ocjene poštenosti potrebno je uzeti u obzir narav usluge na koju se ugovor odnosi (predmet ugovora) u vrijeme kad je ugovor sklopljen, sve popratne okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora i sve ostale odredbe tog ugovora.

34. U odnosu na ulaznu naknadu treba reći da sporna ugovorna odredba ne sadrži sve podatke o stvarno pruženim uslugama i/ili nastalim troškovima na koje se ta naknada odnosi, a niti ih tuženik tijekom postupka ističe i dokazuje, te se ne može zaključiti da je tuženik mogao razumno očekivati da bi potrošač (tužitelj) pristao na takvu odredbu u pojedinačnim pregovorima.

35. Što se pak tiče utvrđivanja postojanja znatnije neravnoteže, ono se ne može ograničiti samo na visinu iznosa sporne naknade u odnosu na ukupni iznos dobivenog kredita. Naime, značajna neravnoteža postoji kada se dovoljno ozbiljno dovodi u pitanje položaj potrošača kao "slabije" stranke predmetnog ugovora nametanjem dodatne obveze koja nije predviđena dispozitivnim zakonskim pravilima. Pritom se napominje da se ocjena uzrokuje li se spornim ugovornim odredbama značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ne vrši

samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade za prijevremenu otplatu kredita, već i ocjenom da li bi neprihvaćanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), a iz iskaza tužitelja proizlazi da nije imao nikakve mogućnosti utjecati na sadržaj ugovora, tako da se radilo o principu prihvatiti ponuđeni ugovor, ili u slučaju ne prihvaćanja, izgubiti mogućnost njegovog zaključenja. Dakle, neprihvaćanjem odredbe o ulaznoj naknadi tužitelj bi bio onemogućen u sklapanju pravnog posla sa tuženikom.

36. Osim toga, u konkretnom slučaju nije prijeporno da među strankama zaključeni ugovor ne sadrži konkretan opis svih troškova niti usluga koji se plaćanjem sporne ulazne naknade naplaćuju, a prema shvaćanju ovog suda, troškovi i usluge koje se pružaju u zamjenu za tu spornu naknadu nisu notorni niti se mogu podrazumijevati.

37. U odnosu na ulaznu naknadu tuženik je na tužitelja prenio obvezu plaćanja naknade koja ne odgovara stvarno pruženim uslugama ili troškovima, čime je stvorena, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, na štetu tužitelja značajna neravnoteža jer nije dokazao da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i/ili nastalim troškovima.

38. Tuženik nije postupao u dobroj vjeri, jer nije pojedinačno pregovarao sa tužiteljem o spornoj ugovornoj odredbi, niti je tužitelja upoznao sa stvarnim troškovima i uslugama na koje se ta naknada odnosi, što sve čini njegovo postupanje protivno načelu savjesnosti i poštenja odnosno što čini tuženika nesavjesnim stjecateljem.

39. Prema odredbi članka 81. ZPP-a ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Posljedica nepoštenosti ugovorne odredbe jest ništetnost iste (čl. 87. ZPP).

40. Dakle, slijedom navedenog sud utvrđuje da je ugovorna odredba o tzv. ulaznoj naknadi ugovora iz 2006. nepoštena, a time i ništetna što znači da tužitelj ima pravo potraživati povrat iste. Slijedom iznijetog odlučeno je kako je istaknuto u točkama II. i III. izreke presude.

41. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. i Tbr. 7.t.1., Tbr. 8.t.1., Tbr. 9.t.1., Tbr. 46. i Tbr. 54. Tarife o nagradama i naknadi troška za rad odvjetnika (Narodne novine broj 138/23, 107/25), a obistinjeni trošak tužitelju u ukupnom iznosu od 2.100,00 EUR odnosi se na :

- trošak odvjetničkog zastupanja : trošak sastava tužbe, trošak sastava podneska od 05. ožujka 2026. i 19. svibnja 2026., trošak zastupanja na ročištu od 16. ožujka 2026., 04. svibnja 2026. i 08. lipnja 2026., svaka radnja po 250,00 EUR
- trošak predujam vještačenja u iznosu od 600,00 EUR.

U Splitu, dana 10. srpnja 2026.

SUDAC

Branka Šolić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU : protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana od primitka. Žalba se podnosi putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i protivnu stranu, a istoj odlučuje nadležni županijski sud.

Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje i stranci koja je uredno obaviještena o tom ročištu, a na isto nije pristupila, smatra se da je dostava presude obavljena onoga dana kada je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Stranci koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, smatra se da je dostava presude obavljena danom zaprimanja pisanog otpravka iste.

DNA:

- punomoćniku tužitelja
- punomoćniku tužene
- u spis

Broj zapisa: **9-3088a-91fe8**

Kontrolni broj: **0489d-d2545-aeb1d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Branka Šolić, O=OPĆINSKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.